

မျှင်

ရွှေစင်မြသား ရဟောထား၍

အခန်း (၁)

“သားက လူချောလေးပဲ”

ပြီးကြည့်နေသော မျက်နှာထက်မှာ မိထွေးတို့ ၏ ရာဇမာန်ကို မ
တွေ့ရပေ။ ဖြူလွသော ခေါင်းအုံးထက်မှာ ဆံနွယ်တွေ
ဖရိုဖရဲဖြန့်ခင်းလျက် ဖြူဖျော့နေသည့် နှုတ်ခမ်းသားတို့ က ရေဂါတာရှု
ည်နေခြင်းကို ဖော်ပြနေကြသည်။

ပြီးနေပေမယ့် အားနည်းသောအပြုံးတို့ နှင့် ဖြစ်လျက်...

“သားနာမည်က “တင်ကိုကို” ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...အန်တီ..”

“ဟွန်း”

အ န်တီဆိုသ ညီခေ ျသ်နေ ဘက်မ၂၁ သူမပြီးလိုက်ပုံက
နှမ်းယဲ့ယဲ့ရှိနေခဲ့ပြီး...

“နောက် ဆိုရင်တော့ မေမေလို့ ခေါ်နော် သား...”

သူလက်ခုံပေါ်မှာ ထပ်အုပ်ကိုင်လိုက်သည့် နွေးထွေးမှုက ဟန်ဆော
င်မှုကင်းသည့် မေတ္တာ ၏ သက်ရောက်မှုတွေလား...။

ဒေါ်နွေးနွေးက သူလက်ကိုဆုပ်ကိုင်၍ အပြုံးတို့ နှင့် ငေးစိုက်ကြည့်

နေခဲ့လျက်...၊

“သားကိုလေ...သားရဲ့ အဖေက”

“ငါ့သဘောထားကို မင်းရှင်းပြနေစရာမလိုဘူး နွေး...”

ဦးမြတ်တင်က အပြင်သွားတော့မည့်ပုံစံနှင့် ဝင်လာကာ လက်မှာ နာရီကိုပတ်နေလျက် ဒေါသတွေက ကိုကို့ဆီမှာ တန်းမတ်စွာ...၊

“မင်းခုမှ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ လူနာမေးပြီး ပြန်မှာ လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ရပ်ကြည့်လှည့် ပြန် လိုရင်းပဲ လုပ်သွားတော့...”

“အစ်ကိုရယ်...”

“မင်းအတွက်ပြောနေတာ၊ ခုမှ နလံထစ ကိုယ့်စိတ်ကို အေးချမ်း အောင်နေ...”

နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ကြာတည်းအမိန့်ထုတ်ကာ ကိုကိုထွက်မသွားမချင်း စူးစိုက် ကြည့်နေ၏ ။ ကိုကို နေရာမှ ထကာ ဖအေကို တစ်ချက်ပဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည် ။

ဒါတောင် မျက်လုံးချင်းဆုံမိတဲ့ အထိ မရောက်လိုက်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ပစ်မိရင်း...၊

“ကျွန်တော် ခုပဲသွားမလို့ ပါ”

“အံ့မာ..သွားဆိုတာကို ထွက်သွားလိုက်ရင် ပြီးပြီ၊ ဘာကိစ္စ အထွန့်တက်သေးတာလဲ”

သူ တမ်းတခဲ့သော ချစ်လှစွာသော မွေးသဖခင်ကြီးပါ။

ကိုကို့မျက်နှာ ဆွေးရိပ်သန်းလျက် မချီတရိအံ့ကြိတ်တာလည်း ရှိကာ

...၊

ကျွန်တော်က ဖေဖေသားပါ ဖေဖေ...”

နာကျင်စွာရေရွတ်မိ၏ ။ ပြီးတော့ အပြင်ကို တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းထွက်လာခဲ့မိသည် ။

ထိုစဉ် ဖုန်းက လက်တို့ ခေါ်သလို မြည်သံပေးလာသဖြင့် ထုတ်ကြည့်လိုက်မိ၏ ။ ပြီးတော့ ဖွင့်လိုက်ပြီး...၊

“ပြော...ညီ”

“ခရီးသွားက ပြန်လာတာ အမောကိုဆိုသွားတာပဲကွာ..၊ မင်း တော်တော်ပဲ သူဌေးသားဖြစ် ချင်တယ် ဟုတ်လား ကိုကို”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ..ဘယ်လောက်ပြောပြော မေတ္တာတရားဆိုတာ မင်းနားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းသိတာ ငွေပဲ..”

“မင်းလည်း ငွေကြောင့် သွားနေတာပဲကွာ၊ သူဌေးသားဖြစ်တော့ ကိုယ်မပင်ပန်းဘဲ ပိုက်ဆံ သုံးရတာ ပေါ့”

“ကျွတ်”

“ကျွတ်မနေနဲ့ ၊ မင်း ငါတားနေတဲ့ ကြားက သွားတာ၊ ကိုယ့်သမိုင်းနဲ့ ကိုယ်နော်၊ တစ်သက်လုံး က ဘာမှ မသိ၊ လှည့်မကြည့်ခဲ့တဲ့ အဲဒီဘိုးတော်ကြီးကို ကျွန်တော့်မှာ အမွှာညီရှိပါသေးတယ်လို့ လုံးဝသွားမပြောလိုက်နဲ့ ”

“ပူမနေနဲ့ ၊ ပြောပြလည်း မင်းကိုလွမ်းမယ့်သူမရှိဘူး”

“မင်းကိုရောရှိလို့ လား၊ ဟား...ဟား...ဟား”

ဒီကောင် အဲဒီ လိုရယ်နေတိုင်း အသည်းယားယားနဲ့ မျိုသိပ်ခံနေရတာ တော်တော်ခံရခက် လေသည် ။ ဟိုတုန်းတည်းက...။

“အေးပေါ့...မင်းရယ်နိုင်တာပဲ ရယ်ပါ” လို့ ပြောပြီး ချေပစရာစကား လုံး ရှားပါးခဲ့တာလည်း သူပါပဲ။

“ဘာလို့ တိတ်သွားတာလဲ၊ မင်းရဲ့ ဝဲဘက်ရင်အုံကို ငါ ဘာနဲ့ မှ လှမ်း မပစ်ဘဲနဲ့ ဟက်(ထ်) ကို တည့်တည့်ထိသွားတာလား”

“မင်း ငါ့ကိုနှုတ်ပိတ်ဖို့ လား၊ ငါ့မှာ အလုပ်ကိစ္စတွေသွားဖို့ ရှိသေးတယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ညီညီ”

“အေးပါ..ကုမ္ပဏီတွေ၊ ရုံးခန်းတွေ သွားထိုင်လိုက်ပါဦး၊ ဒါပေမယ့် လုံးဝမဟလိုက်နဲ့ နော်၊ ဦးမြတ်တင်ရဲ့ သားက မင်းတစ်ယောက်ပဲ”

ပြောပြီးတာနဲ့ ဖုန်းချသွားတာ တိခန့်၊

ဖုန်းကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုင်ထားသည့်အိတ်ကို ပြန် ငုံ့ကြည့်မိသည် ။ ပြီး တော့ ညီညီရယ်သွားသည့်အသံကို ကြားနေမိ၏ ။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည် ။ သူ ဘာမှ နားမလည်သေးသည့် အလုပ်တွေကို ခုမှ ကျွမ်း ကျင်သူတွေနဲ့ ရောယောင်ဆည်းပူးနေရတုန်းပါ။

ဒီကြားထဲ ဖေဖေရောက်လာလျှင် သူဌေးသားရယ်လို့ မော်ကြွားရမယ့်အဖြစ်ထက် ဖေဖေ အကြည့်၊ စကားသံတွေကြောင့် သူ ခေါင်းအမြဲ နေရတာ ကြာရင် ခေါင်းမော့တတ်ခြင်းကိုတောင် မေ့သွားနိုင်သည် ။

“တစ်သက်လုံး ဒီတိုင်းပဲနေလာခဲ့တာ ကိုကို၊ မေမေလည်း ငါတို့ ကို ဒီအခြေအနေနဲ့ ပဲ ရှာ ကျွေးခဲ့တာ ခုမှ အဖေကို တမ်းတမနေစမ်းပါနဲ့ ”

“တမ်းတတာ မဟုတ်ဘူး ညီ၊ ငါတို့ မှာ မေမေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဒေါ်လေးနဲ့ ဦးသူကလည်း ကျန်းမာရေးသိပ်ကောင်းကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“လူတွေက ပျင်းလာရင် နေမကောင်းဘူးပြောကြတာပဲ”

မေမေဆုံးသွားတာနှင့် ဖေဖေဆီကို သွားတွေ့ဖို့ သူပဲ စတင်စိတ်ကူးခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။ ဒေါ်လေးနှင့်ဦးသူတို့ ကလည်း ဝမ်းသာအားရ တိုက်တွန်းခဲ့တာမို့ ညီညီနဲ့ က တစ်ရန်တစ်စောင်၊

“အဲဒီ ဖေဖေဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က မေမေ့ဏ်သိက္ခာကိုလည်း စော်ကားခဲ့တယ်၊ ငါတို့ ကိုလည်း မျိုးမစစ်ကောင်တွေလို့ သတ်မှတ်ပြီး ဖြတ်တောက်ထားခဲ့တာ၊ ငါကတော့ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ် ကမ္ဘာ့အချမ်း သာဆုံး နံပါတ်တစ်ဖြစ်နေရင်တောင် ပြန်လှည့်မကြည့်ဘူး”

“ငါကလည်း အဲဒါကိုရှင်းပြချင်တာ၊ မေမေနဲ့ ဦးချိုအေးဆိုတဲ့ လူကြီးကို ဖေဖေက...”

“နေပါဦး...မေမေနဲ့ ဦးချိုအေး ဘာမှ မဟုတ်တာကို ကိုကိုက ဘယ်လိုသက်သေတွေနဲ့ သွား ရှင်းမှာ လဲ”

“ဟ...မင်းပြောပုံက မေမေကပဲ...”

“မေမေ ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် မေမေမှ မရှင်းခဲ့တာ၊ ဒါကို ရှင်းလင်းပေးပြီး အမေ့ဏ် သိက္ခာကို အဖတ်ဆယ်ပေးကြပါ သားတို့ ရယ်လို့ မှာ သွားခဲ့တာရော ရှိလား”

“ညီညီ”

“ပြောပြတာ...ငါတို့ အမေကို ငါတို့ ယုံကြည်တယ်၊ ဟိုအရင်တည်းက ခုချိန်ထိ လေးစားမ ပျက်ဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လည်း မေမေ သူ့ဏ်

သိက္ခာနဲ့ သူ အေးဆေးခေါင်းချသွားတာ”

“ဒါက မာနတွေပဲ ညီ၊ လူကြီးတွေ ထိန်းသိမ်းချုပ်တီးသွားပေမယ့် သားသမီးတွေက သိတတ်ရမှာပဲ”

“ခေါင်းစဉ်ကတော့ လန်းတယ်”

“ငါတို့ လည်း လန်းသင့်တာပဲကွ၊ ဖေဖေမှာ သားသမီးလည်း မရှိခဲ့ဘူး၊ တဖြည်းဖြည်းချမ်းသာ လာတာ တိုက်တွေခြံတွေလည်း အများကြီးပဲ”

“အဲဒီ တော့ ကျွန်တော် သားကြီးဩရသပါဆိုပြီး အမွေသွားတောင်းမယ်ဆိုပါတော့”

“တောင်းစရာမလိုဘူးလေ၊ ဆက်ခံမယ့်သူဟာ ငါတို့ ပဲရှိတာ”

“မင်းပါပဲ၊ အဲဒီ အထဲမှာ ငါ မပါဘူး၊ မင်းဘာသာဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားချင်ရင် ကြိုးစား၊ ငါ့ကို လုံးဝဆွဲမထည့်နဲ့ ”

“စဉ်းစဉ်းစားစားပြောနော်...အမွေဆိုတဲ့ အသံကြားမှ ”

“မလိုဘူးကိုကို၊ ငါက ပုဆိုးခိုင်အောင်ဝတ်တတ်ပြီဆိုကတည်းက ကိုယ့်မုန့်ဖိုးကိုယ်ရှာနိုင် တယ်”

“ဘာလဲ..ရှင်ပေါက်၊ ဘောကန်ပြီး လောင်းကစားတွေနဲ့ လား”

“ရေလိုချင်ရင် ရေပါလာဖို့ ပဲ၊ ဘယ်လိုရလာသလဲဆိုတာ မလိုဘူး”

“ဥပမာတွေက လှပေမယ့် လက်တွေ့နဲ့ ယှဉ်ရင် အံဝင်ခွင်ကျ သိပ်မဖြစ်တတ်ဘူးကွ၊ လူ့ဘဝ မှာ ဂုဏ်သိက္ခာက ပိုအရေးကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ ဖေဖေဆီကိုသွားမယ်”

“သွားပါ၊ မင်းက “ဝင်ကစွပ်” ကောင်ပဲ”

“ဘာ...”

“ဝင်ကစွပ်ကောင်တွေက ကိုယ်ပိုင်အခွံမရှိဘူးလေ၊ ဘယ်လိုခရုခွံပဲ တွေ့တွေ့ ဝင်စွပ်နေ လိုက်တာပဲ”

“ညီနော်...မင်း ငါ့ကိုစော်ကားနေတာ..”

“ပြောပြတာပါ၊ မင်း ဒီမှာ နေလည်း မေမေရှိတုန်းက မေမေ၊ ဒေါ်လေးတို့ ရောင်းဝယ်နေကြ တော့လည်း အဆင်ပြေ၊ ခုတော့ လူကြီးတွေလည်း ပြိုင်း လာပြီ”

“ညီညီ..”

“ဟား...ဟား...ဟား...စိတ်လျှော့ဦး၊ ပြောပြတာ”

မနေ့တစ်နေ့က အဖြစ်တွေပေမယ့် ဒါတွေပဲ အမြဲတမ်းကြားလာခဲ့ရတာ မို့ အတိတ်လို့ ခေါ် နိုင်သလို ပစ္စုပ္ပန်မဟုတ်ခဲ့တာလည်း သေချာပါသည်။ ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုလျှင် နောက်ထပ်ပြီး ဒီလိုစကား၊ ဒီလိုရယ်သံတွေကို ထပ်ကြားရစရာ အကြောင်းမှ မရှိတော့ဘဲ...။

ညီညီကိုချစ်ပေမယ့် ဒီလိုစကားတွေကြောင့် နာကျင်ခဲ့ရတာ ကို မမေ့နိုင်။

ကြားနေခဲ့တုန်းက လွယ်လွယ်ကူကူ ပျောက်ပျက်သွားတတ်ကြပေမယ့် မကြားရတော့ သည့်အခါမှာ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မကြားလိုတော့ခြင်းက ရင်မှာ ကျန်ရစ်သည့် အနာတရတို့ ကို ဖွင့်လှစ်နေခဲ့လေသည်။ ။

“အစ်ကိုလေး”

အိပ်မက်ထဲမှာ လို အတွေးများ နှင့် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းနေသည့် သူ
ဘေးကို ဒရိုင်ဘာရောက် လာ၏။ သူ့ကိုခေါ်ပြီး လက်ထဲကအိတ်ကို တ
ရိုတသေလှမ်းယူသည်။

ပြီးတော့ ကမန်းကတန်းလှည့်သွားပြီး ကားတံခါးကို ဖွင့်ထားပေး၏
။ သူဝင်ထိုင်ပြီးမှ ပြန် ပိတ်လိုက်သောခပ်သိမ့်သိမ့်တံခါးပိတ်သံက
ညှီကြောင့် ပူလောင်နေသည့် သောကအလွှာကို တံခါး ရဲ့ အပြင်မှာ ခွာ
ချစည်းခြားပစ်လိုက်သလိုပင်။

ကားထဲမှာ ဆိုဖာတွေမှာ မွှေးပြီးအိနေသည်။ လေအေးစက်က စိမ့်စိ
မ့်လေးအေးစေချက် ဆီးကြိုနေ၏။

“ငါက အလုပ်မလုပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ တစ်နေ့သူဌေးဖြစ်မယ့်
ကောင်၊ ကားနဲ့ ဒရိုင်ဘာ နဲ့ အေးစိမ့်နေတဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ တကယ့်ဂရိတ်
(ထ်)စတိုင်နဲ့ ထိုင်မယ့်သူ...”

“ဆုတောင်းလေ...မီးရှူးမီးပန်းတွေတောင် ဖောင်းခနဲပွင့်ပြီး
ကောင်းကင်မှာ လှလှပပ ဖြာ ထွက်သွားတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ မီးရှို့ခံရလို့
လေ၊ ပူပူလောင်လောင်နဲ့ လွင့်ထွက်သွားရှာတာ မမြင် လိုက်ကြဘူး၊ လှ
လိုက်တာဆိုပြီး မော့ကြည့်ကြတာပဲရှိတာ”

“မင်းပြောသလိုပဲပေါ့ကွာ၊ အဲဒါ မီးရှူးတစ်စုံရဲ့ ဘဝပေါ့၊ လှလှပပ
ပေါက်ကွဲသွားဖို့ ပဲလိုတာ၊ မီးရှို့တာပြာကျတာ ငါတို့ အလုပ်မဟုတ်ပါ
ဘူး”

“အောင်မြင်မှုတိုင်းမှာ ရင်းနှီးမှုဆိုတာရှိတယ်၊ အခု မင်းအသာလေး
ရမယ်ထင်တဲ့ သူဌေး သားဘဝကို အသာလေးမရနိုင်ဘူးဆိုတာ ငါပြော
ရဲတယ်”

“ဒါကတော့ ရင်းရလင်းရမှာ တွေတော့ ရှိတာပေါ့”

“ဟား...ဟား...ဟား...လုပ်ကြည့်လေ ကိုကို၊ ငါကြားတာတော့ မင်း
မျှော်လင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး က လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေနဲ့ ပြည့်နှက်
မာကြောနေတယ်ဆိုပဲ”

“မင်းပြောတဲ့ အတိုင်းပဲလေ၊ အောင်မြင်ဖို့ အတွက် ရင်းနှီးရမှာ ပေါ့”

“လုပ်စမ်းပါ၊ ကိုယ်ပိုင်ဒိုင်ယာလော့လေး ကြားချင်တယ်၊ တစ်ခါ
လောက်”

ညှီပါးစပ်က သူ့ဘက်ကအမှားကိုထောက်ပြီး နှိပ်ကွပ်ဖို့ ဆို ဘယ်နေ
ရာမှ မလွတ်ခဲ့ပေ၊ သူ ကလည်း သူပါပဲ၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဒီအရွယ်ထိ
ကျောင်းနဲ့ အိမ်ရယ်၊ အကြောင်းကိစ္စနဲ့ သွားလာဖို့ ရယ်ကလွဲပြီး စီးပွား
ရေး၊ ကြီးပွားရေးအတွက် စဉ်းလည်း မစဉ်းစား၊ လှုပ်ရှားသွားလာဖို့ ဆို
တာ အဝေးကြီးပင်။

မေမေရှိတုန်းက အထည်ဆိုင်ဖွင့်ထားခဲ့သည် ။ တစ်ဖက်မှာ လည်း
ချုပ်ထည်တွေရောင်း သေးသည် ။ ပြီးတော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရွှေတိုရွှေစပ
စ္စည်းလေးတွေ အပေါင်ခံတာလည်း ရှိသည် ။

နောက်ပိုင်းမှာ ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ဘဲ အထည်ဆိုင်မထွက်နိုင်
တော့သည် အထိ ဖြစ် လာခဲ့၏ ။ ထိုမှ စ၍ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြုတ်လိုက်
ရတာ ကျန်းမာရေးအတွက် လုံးဝနားလိုက်ရသည့်အ ခါမှာ အားလုံး ပြု
တ်ပြုတ်ပြုန်းခဲ့၏ ။

ညီညီက စာလည်း တော်သည် ။ ဉာဏ်လည်းကောင်းသည် ။ ငယ်င
ယ်တည်းက ဘယ်အ လုပ်မှာ ဖြစ်ဖြစ် သူ ဝင်ပါတတ်ကာ လူချစ်လူခင်
လည်း များ သည် ။

အိမ်မှာ ဆို တောက်တိုမယ်ရ ဘာမဆို “သားငယ်ရေလာပါဦး”၊ “အငယ်ကောင်ရေ” စသဖြင့် သူပဲမပါရင် မပြီး။ လျှပ်စစ်မီး၊ ရေစက်၊ မီးစက်၊ တီဗီ ဘာမဆို နှိုတ်တတ်ချွတ်တတ်လေးရှိသဖြင့် အလွယ်တကူ ခေါ်ကြည့်ခိုင်းကြပေမယ့် “မုန့်ဖိုး၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုး” ဆိုတာတွေ ထွက်လာတတ်၏ ။

ထို့နောက်မှာ တော့ ဘာပြင်ရင် ဘယ်လောက်ဆိုသည့် လက်ခစားအဆင့်ဖြစ်လာ၏ ။ ကား တွေ သောက်သောက်လဲပေများ လာသည့်အချိန်မှာ လည်း သူက ကျွမ်းကျင်အဆင့်နှင့် ဆရာကြီး ဖြစ်နေပြီမို့ ညီတို့ ခေတ်က အောင်မြင်မှုတွေနှင့် ဝေဝေဆာဆာ...။

ထို့ကြောင့် တစ်လျှောက်လုံးမှာ သူသာလျှင် “အကြီးဖြစ်ပြီး သုံးစားမရတဲ့ ကောင်” ဆိုသည့် နေရာကို အလိုလိုရောက်လာခဲ့၏ ။

ဘယ်သူကမှ လက်ညှိုးမထိုးကြပေမယ့် သူ ခံစားနားလည်လာခဲ့တာ အဲဒီ အတိုင်း...၊

“မင်းလည်း ကျောင်းပြီးနေပြီလေ ကိုကိုရယ်၊ အလုပ်လေးဘာလေး ရှာပါလား”

“ဒေါ်လေးက စတင်တိုက်တွန်းပြီး ကဲ့ရယ်စပြုခဲ့သည် ။

“ငါ့မှာ လည်း စက်ချုပ်ရတာ ခါးချိတော့မယ်၊ ခုခေတ်မှာ ဒီဇိုင်နာလက်ရာတွေချည်း သောက် သောက်လဲခေတ်စားနေတာ၊ ငါတို့ ချုပ်တဲ့ ပုံတုံးတွေက သိပ်မတိုးချင်တော့ဘူး” ဆိုတာကတစ်မျိုး၊

“ငါလည်း အဆင်မပြေဘူး ကိုကိုရေ”

လို့ ဦးသူကလည်း အိမ်ရှေ့ကနေ လှမ်းအော်တာတွေ ခဏခဏ...၊

“ကားတွေဘာတွေ မောင်းတတ်ရင်လည်း အကောင်းသား၊ စပေါ်

လေးရှာပြီး တက္ကစီဆွဲရင် သိက္ခာလည်း ရှိ၊ ပိုက်ဆံလည်း ရ၊ ခုတော့ စက်ရုံမန်နေဂျာဆိုတာ ဘာများ တိုးတက်မှုရှိလို့ လဲ၊ တခြား မန်နေဂျာတွေလို ဝင်ငွေဖြောင့်နေကြတာတော့ အားကျပါရဲ့ ၊ ဒါပေမယ့် ငါက သတ္တိမရှိဘူး၊ ငါက ခိုးစားတာဆို ရေတောင်အရိုးစူးတဲ့ ကောင်...”

ဦးသူက သဘောကောင်းပါသည် ။ အဒေါ်ရင်းကသာ တစ်ခါတစ်ခါ ဆူပူညည်းညူတတ်ပေ မယ့် ဦးသူက ငြူစူနေသည့်ပုံစံနဲ့ ဘယ်တော့မှ မဆက်ဆံ။

သူက ပြောပြီဆို သူပြောချင်တာကို အစအဆုံး ပြောသွားတတ်တာပဲ ရှိတာ...၊

“အငယ်ကောင်ကလည်း “အစ်မ”အတွက် ဆေးဖိုးကုန်နေတုန်းက ထောက်ပံ့သေးတယ်၊ အစ်မလည်း ဆုံးသွားရော အိမ်ကို လှည့်ကိုမကြည့်တော့ဘူး၊ ယောက်ျားလေးမို့ မသိတတ်တာလား၊ သူရှာတာ သူမလောက်ဖြစ်နေတာလား မသိပါဘူး”

“သူက အိမ်ကိုမကပ်တာ ဘယ်လိုလုပ်ပြောမလဲ”

ဒေါ်လေးက ညွှီကိုဆို ပိုဆိုးသေးသည် ။

“အငယ်ကောင်ရယ်...နင့်ကိုကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာ ငါဖြင့် ဝမ်းရေစပ်ပါ...”

“ဝမ်းရေစပ်ရမယ့်သူက မရှိတော့ဘူး၊ စပ်စရာမရှိတာကို စပ်နေပြန်ပြီ”

“ဟဲ့...ငါက မမွေးခဲ့ရပေမယ့် နင်တို့ လောက်လောက်လားလား သွားလာတတ်တဲ့ အထိ ချီမွေ့ထိန်းကျောင်းခဲ့ရတာ ၊ ခုလည်း မမမဆုံးခင်ကတည်းက လာနေခဲ့တာလေ”

“ဒေါ်လေးတို့ အိမ် မီးလောင်သွားတာ ပြန်ဆောက်စရာမရှိလို့ မဟုတ်ဘူး လား”

ညီက ဤကဲ့သို့ တစ်ခွန်းမှ နောက်ကျမခံခဲ့တဲ့ သူ...၊

“အစ်ကိုလေးရောက်ပြီ”

“ဟင်”

ကိုယ့်ဘေးမှာ တံခါးတောင်ဖွင့်ပေးထားပြီး ဖြစ်သည် ။ သူ ငုတ်တုတ်မေ့နေတုန်း...၊

အောက်ထပ်ကနေ အပေါ်ကို တောက်လျှောက်တက်လာခဲ့လျှင် လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးကို ကွေ့တက်လိုက်တာနဲ့ ဦးကျော်ညွန့်တို့ လူစုကို တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ရင်ဆိုင်လိုက်ရတာ ...၊

“ငါတို့ သူဌေးသားက နောက်ကျနေတာကိုး၊ ဒီနေ့ ရုံးချုပ်မှာ အစည်းအဝေးရှိတယ်နော်”

“ဗျာ”

“မင်းကို စီနီယာလုပ်ခိုင်းထားတဲ့ ပရောဂျက် တစ်ခါတည်းတင်ရမှာ”

“အန်ကယ်ကျော်”

လျှောက်ထွက်သွားကြကာမှ ပြန်လှည့်ကြည့်ကြတော့လည်း အုပ်စုလိုက်၊

“ကျွန်တော့်ကို မီတင်တက်ရမယ်လို့ စီနီယာက မပြောထားဘူး”

ဦးကျော်ညွန့်က ရယ်ပြီးပြန်လှည့်လာကာ တခြားလူတွေက ပြုံးစိစိ၊

“မီတင်ရှိတာကို တစ်ရက်နှစ်ရက် ကြိုပြောထားတာ မဟုတ်ဘူး

လေ၊ ဒီမနက်မှ ဥက္ကဋ္ဌက မက်ဆေ့ချ်ပို့လိုက်တာ”

“ဖေဖေက”

“ဟုတ်တယ်”

ပြီးသွားသည့်မျက်နှာတွေမှာ “ဒီကောင်တွေကွဲပြီ” လို့ ပြောသွားကြသလိုလို၊

သူရောက်တာမှ တစ်ပတ်ပဲရှိသေးသည်။ “မင်း လေ့လာရမှာ တွေ အများကြီးပဲနော်” လို့ စီနီယာကလည်း ပြောသည်။ သူလည်း လေ့လာနေတာပဲ”

ဒါပေမယ့် ဘာမှ မသိသေးဘဲ ဘာကိုပရောဂျက်လုပ်ရမလဲ၊ ခုလုပ်ထားတယ်ဆိုတာတွေကို စီနီယာကပဲ ဦးဆောင်စုဆောင်းခဲ့တာကို ကိုယ်က ကိုယ်တိုင်လုပ်ထားသလို ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

ဒီပရောဂျက်ကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ၊

“ဆရာ..ဆရာ လက်ပ်တော့ ပြင်ပြီးသွားပါပြီ”

“ဟင်...ဪ”

ကြောင်တောင်တောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။ ရုံးခန်းထဲဝင်လာခဲ့၏။ ။ စားပွဲနောက်ကိုသွား ခဲ့ပြီး လှုပ်ကုလားထိုင်နားမှာ ရပ်နေမိပြန်သည်။ ။

တင်ကိုကို..မင်းကြောင်မနေနဲ့ ၊ အသုံးမကျဘူးဆိုတဲ့ အသိတွေ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်တော့၊

မျက်မှောင်ကုတ်အံ့ကြိတ်၍ ကုလားထိုင်မှာ ခန့်ညားစွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

“ကဲ...ပရောဂျက်ကို ပြန်ဖွင့်ပြီး မြန်မြန်ကြည့်လိုက်စမ်း...”

ကိုယ့်စိတ်ကိုတင်းပြီး လက်ပ်တော့ကို ဖွင့်လိုက်၏။

“ဟား..ဟား...ဟား...”

ညှို့ ရယ်သံကြီး ကိုယ့်ဘာသာအမှတ်ရလိုက်ပြီး လူက တောင့်ခနဲ ဖြစ်၏။

“ခွေးသူခိုးလေး မင်း နောက်ထပ်မရယ်ရစေဘူး....။

x x x

အခန်း (၂)

“ဟေ့...ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကားပျက်လို့ စိတ်ညစ်နေတုန်း ဖေဖေကားကို တွေ့လိုက်တော့ ဝမ်းသာသွားသည်။ ။ ပြီး တော့ ဖေဖေနဲ့ အတူတူ ကားစီးရဖို့ အခွင့်အရေးလည်း ရှိလာတာမို့၊

“ကားပျက်နေလို့ ဖေဖေ”

“ငါမြင်တယ်လေ”

ကားပေါ်ကဆင်း လာပြီး သူ့မျက်နှာကိုကြည့်၍ ပြောသွားသေးသည်။ ။ ပြီးမှ ဒရိုင်ဘာပြေး လာတာကို ခါးထောက်ကြည့်နေပြီး

“ပြော...ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လေး လာပြီး ထိုးရပ်သွားတာ သူဌေး၊ ကျွန်တော် အပြစ်ရှာတာလည်း မတွေ့ဘူး”

“တွေ့တွေ့မတွေ့တွေ့ မင်းအပြစ်ရှာနေတုန်း သူများက အပြစ်မမြင်အောင် စုံမီးဖွင့်ထား လိုက်လေ”

ဦးမြတ်တင်က လမ်းပေါ်ကနေ ရှေ့နောက်လှမ်းကြည့်ပြီး...

“လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ဆင်းပြီး ထင်တိုင်းလုပ်နေရလား၊ အဖြေရှာကြ

ည့်လို့ မတွေ့ရင် ဝပ်စ်ရှော့ကို ဖုန်းဆက်ရမယ်ဆိုတာတော့ နားလည်မှ ပေါ့”

ဦးမြတ်တင်က ဖုန်းဆက်နေတုန်း ဒရိုင်ဘာက မီးတွေပြေးဖွင့်သည် ။ လမ်းပေါ်မှာ ကားကို တခြားကားတွေ ကွေ့ရှောင်သွားနေကြတော့ ကို ကို့မျက်နှာ စိတ်ပျက်စွာမဲ့၏ ။

လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ လွတ်လွတ်ကင်းကင်းနေရာယူထားပြီးဖြစ် သော ဦးမြတ်တင်ရဲ့ မီးခိုးရောင်ပရာဒိုကို လှမ်းကြည့်ရင်း မချင့်မရဲတွေ လည်း ဖြစ်နေခဲ့၏ ။

လမ်းလယ်မှာ ကားပျက်ကြီးကို ဝိုင်းရံပတ်ခွေပြီး ရပ်စောင့်နေရမယ့် အစား နောက်တစ်စီး ပေါ်ပြောင်းတက်ပြီး ခန့်ခန့်ညားညား ပြန်သွားရရ င် အရှက်ပြေသေးသည် ။

“အဖြူရောင်ကားလှလှလေးပေါ်က ကောင်မလေးနှစ်ယောက် သူ့ ကားကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်သွားကြသည် ။ ကားပျက်ရတာ တောင် ကားအကောင်းစားဆို တော်သေးသည် ။ ခုတော့ အဖြူ ရောင်တောင် မ ပီပြင်တော့သည့် ခရောင်းနံ့ကား ခပ်စုပ်စုပ်လေး။

အိမ်က ဂိုဒေါင်ထဲမှာ အနက်ရောင်ကားအသစ်တစ်စီး ရှိသေးသည် ။ ဒါကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ စီးခွင့်မရှိရတာ လဲ၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင်က အသိအမှတ်မပြုနိုင်တဲ့ သားဖြစ်နေလို့ လား၊ ဒါမှ မဟုတ် ရောက်လာကစမို့ သူ့အတွက် နေရာတကာ ဂရုမစိုက်နိုင်ခဲ့တာလား။”

ရောက်ကာစကတော့ ကိုယ်ပိုင်ကားပေါ် ထိုင်လိုက်ရသည့် ဖီလင်နဲ့ လူကမြောက်ကြနေသ လိုပင်၊ ဒါပေမယ့် ခုကျတော့ ဒီကား သူ့ကို အရှက်ခွဲတာ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ။

ကားလဲပေးဖို့ မပြောရဲပေမယ့်..။

“ဂျိုး”

“ဟာ..”

“ထိပြီဟ”

“ဟေ့..ဟေ့...ရပ်စမ်း”

ကိုယ့်ကားကို တခြားကားက ချိတ်သွားသဖြင့် ဖုန်းဆက်နေရာက နေ ဦးမြတ်တင် ဒေါသတ ကြီး လှည့်လာ၏ ။ တစ်ဖက်ကားက ခေါင်း တိုဖင်တိုကားလုံးလေးဖြစ်ကာ ဇီးရောင်အသစ်လေး၊

“မင်းက ပျက်နေတဲ့ ကားကို ဝင်ချိတ်တယ်ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားတို့ က ကားလည်း ရပ်ထားသေးတယ်၊ လူတွေကလည်း လမ်းပေါ်မှာ ၊ ကားရောလူ ရော လွတ်အောင်ရှောင်ရတာ လွယ်မလားဗျ”

အသက်သုံးဆယ်လောက်လူက ကားနောက်မြီးမှာ ရပ်သေည့် ကိုကို ကို လှည့်ကြည့်ပြီး သူ ကပဲ ဒေါသတွေကြီးနေတာ၊

“ကျွန်တော့်ကားက ဝယ်လာတာ သုံးလပဲရှိသေးတယ်”

“အောင်မာ”

“ခင်ဗျားကား ဘေးပဲပွန်းတာ၊ ကျွန်တော့်ကား မီးလုံးကွဲသွားပြီ”

“မီးလုံးပဲကွဲကွဲ၊ ခေါင်းပဲကွဲကွဲ၊ မီးတွေဖွင့်ပြီး အချက်ပြထားတဲ့ ကားကွ၊ ဒီမှာ ဘော်ဒီပြန်ထု ရတော့မယ်၊ ဆေးတွေလည်း ပွန်းကုန်ပြီ”

“အဲဒါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ကျုပ်က မီးလုံးကွဲကုန်တာ၊ ခင်ဗျားက တောင် ပြန်လျော်ပေးသင့် သေးတယ်”

“ဟိတ်ကောင်”

“သူဌေး...သူဌေး”

နှစ်ယောက်ရင်ဆိုင်မိသည် နှင့် ဒရိုင်ဘာက ပြေးဝင်တားကာ ကိုကိုကလည်း ဦးမြတ်တင် လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲ၍ ၊

“လမ်းပေါ်မှာ တော်ပါတော့ ဖေဖေ”

“ဖယ်စမ်း”

ဦးမြတ်တင်က ကိုကိုလက်ကို ဖယ်ချပစ်ကာ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၏ ။ ပြီးမှ ဆတ်ခနဲ လွှဲ ပစ်ကာ၊

“မင်း ငါ့ကားကို လျော်မပေးရင် ဒီနားက တစ်ဖဝါးမှ ခွာဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ ”

“ဟာဗျာ၊ ခင်ဗျားက လွန်တာကို”

“လွန်တယ်ထင်ရင် မင်းသွား လိုက်လေ”

ဟိုလူ လက်ခါခေါင်းခါနှင့် ရှူးရှူးရှားရှားတွေ ဖြစ်သွား၏ ။ လူတွေလည်း ဝိုင်းအုံ လာပြီဖြစ် သောကြောင့် မကြာခင်ရဲပါလာတော့မှာ ကိုအားလုံးကသိနေ၏ ။

ဖေဖေကိုပဲ ကိုကို အံ့သြပြီးရင် အံ့သြနေတော့သည် ။ ပြောရမယ်ဆို ကိုယ့်သားအရွယ်၊ တူ အရွယ်လောက်နဲ့ ဖေဖေ ရန်ဖက်ဖြစ်နေတာပါ။

ပြီးတော့ ဒီလျော်ကြေးရမှ ကိုယ့်ကားကို ပြန်ပြင်နိုင်မယ့် အခြေအနေမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ လူတွေဝိုင်းအုံကြည့်နေတာကိုလည်း ဂရုမစိုက်။

ဒီအရွယ် လူငယ်ပီပီ ငါ့ကိုပြန်ထိုးသွားမလားဆိုတာလည်း မတွေးမိ

တာလား၊ ဂရုမစိုက်တာ လား၊ ဒီနေ့အဖြစ်ကိုတော့ သူ တကယ်ကို မေ့မ
ရတော့ပါ။

ညနေ ဒရိုင်ဘာက ကားရေဆေးရင်း ရယ်မောရင်းနှင့်၊

“အစ်ကိုလေးက အံ့ဩနေတာလား၊ သူဌေးက အဲဒီ အတိုင်းပဲ၊ သူမှန်
တယ်ထင်ရင် ဘယ် တော့မှ အလျော့မပေးဘူး၊ သတ္တိရှိတယ်၊ ထက်မြက်
တယ်၊ လိုက်လျောစရာရှိရင်လည်း သူဌေး လောက် ရက်ရောတာမရှိဘူး
နော်၊ အဲဒါတကယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကတော့ သူဌေးကို ချစ်တယ်၊ လေးလ
ည်း လေးစားတယ်၊

သူ ကျေနပ်မိပေမယ့် ဒါတွေက စိတ်ထဲကပါလို့ ပြောတာဟုတ်ရဲ့
လားလို့ တော့ တွေးခဲ့မိ၏ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်အရွယ်အရဆို ဒါဟာ
ကလေးဆန်လွန်းတာ မဟုတ်ဘူး လား၊

ရန်ဖြစ်ခြင်းက ရှက်စရာလို့ မြင်ခဲ့သည့် သူ့အတွက် ကိုယ့်လောက်
တောင် ဖေဖေက သည်းခံ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့သလိုလို၊

ဒါဆို ဘယ်သူမှားနေတာလဲ

x x x

အခန်း (၃)

“ဘယ်သူမှ မမှားဘူး ညီညီ”

“ကျွန်တော်ပဲမှားတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ချိတ် (ဂျိတ်) ချိတ်ချင်းမို့ ချိတ်မိတာ၊ ဘယ်သူကစမ မခံ နိုင်လို့ ပြန်လုပ်တယ်၊ စတဲ့ လူက မခံနိုင်အောင် စလို့ ပဲ မဟုတ်ဘူး လား”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

ညီက အကျလဲရင်း ရယ်နေကာ ဒီဘက်လှည့်လာတော့ ဘီးကိုင်လျက်နှင့်ဖြစ်ကာ

“ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်တွေ စိတ်ဝင်စားမနေပါနဲ့ ဦးသူရာ၊ ဒါ ရုံးတင်စစ်ဆေးခံရမယ့် ကိစ္စ လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဦးသူတို့လည်း ငွေထုပ်ကိုက်ပြီး လိုက်ရှင်းဖို့ မလိုဘူး”

ဟိုဘက်ကလာတိုင်တာကျတော့ ငါတို့ ကိုလေ”

ဒေါ်နုရီ အခန်းထဲဝင်မလို့ ဟာ မဝင်ဘဲ ပြန်လှည့်လာ၏ ။

“ညီညီရယ်...နင် လက်ရဲဇက်ရဲလုပ်တတ်တာတွေ ဆင်ခြင်စမ်းပါ၊ ပြောတော့ နင် လူပေါင်း စုံထဲမှာ ဝင်ဆံ့နေပြီဆို”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“အားလုံးပြောကြတာပဲ၊ နင့်လောက်
ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကောင်းတာ မရှိဘူး၊ နင့် လောက်လည်တာလည်း နင်ပဲ”

“ဒါဆို မှတ်ထားလိုက်ပေါ့၊ ပုပ်ရင်ပေါ်တယ်၊ ဟုတ်ရင်ကျော်တယ်”

“ငါတို့ ပြောတာတွေကိုတော့ နင် ဝန်ခံတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ နာမည်ကျော်ဖို့ ဆိုတာ ကျော်ချင်တိုင်းကျော်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူရှိန်တယ် ဆိုတာမှာ လည်း အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းတွေရှိသေးတယ်”

“လူမိုက်တွေကို လူတိုင်းကြောက်တတ်တာပဲ၊ မင်းက အဲဒါမျိုးကို ဂုဏ်ယူနေတာလား”

“လူမိုက်မဟုတ်ဘဲ ကြောက်နေတာကို လူရှိန်တယ်လို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒါ ဆေးသားညီ”

ဒေါ်နုရီ တရားကျသည့်အကြည့်တွေနှင့် ခေါင်းညိတ်လေသည်။ ။

“ငါတော့ နာမည်ကသာ ဆေးသားညီလို့ ထင်တာပဲ”

“ဟား..ဟား...ဟား”

“ရယ်ဟေ့၊ မင်းအစ်ကို အဲဒီ ရယ်သံတွေကို မုန်းလွန်းလို့ ထွက်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်မှာ ပေါ့၊ ကျွန်တော်က အမြဲတမ်းရယ်နိုင်တဲ့ သူ၊ သူမှ မရယ်နိုင်တာ”

ဦးသူအောင်က ရယ်မလိုပြုံးမလိုကြီး လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကုတ်၏

ညီက ဘီးနဲ့ ဆံပင်တွေကို ဖြစ်သလို ဟိုခြစ်ဒီခြစ် ဖိသပ်ချပြီး ဘီးကို မှန်တင်ခုံပေါ် လှမ်းပစ် တင်၏ ။

“ဒေါက်..”

“ဟဲ့...ဟဲ့”

မှန်နဲ့ စင်ကလေးက ကိုယ့်ခေါင်းနားမှာ မို့ ဒေါ်နုရီ ခေါင်းကိုလက်နဲ့ ကာပြီး အလန့်တကြား ထ အော်သည် ။

ပြီးတော့ ဒေါသတွေကြီးကာ..၊

“ညီညီ နင်လုပ်လိုက်ရင်လေ”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီ နေရာကို နောက်ပြန်ပစ်လို့ တောင် ရတယ်၊ ပစ်ပြရမလား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဪ...ရှင်ကပါ ရယ်တယ်ဟုတ်လား”

ဦးသူအောင်က ရယ်လက်စမျက်နှာကို တစ်ဖက်လှည့်သွားပေမယ့် ရယ်သံက ကျန်ခဲ့လျက်

“မင်းဖြစ်သွားပုံက ရယ်စရာကိုး မနုရဲ့ ...ဟွန်း”

“မှန်နဲ့ ဒီလောက်ဝေးနေကာမှ တစ်ထွာသာသလေးရှိတဲ့ အပြားလေးပေါ်ကို ဘီးလှမ်းပစ် တင်လိုက်တာ မလန့်ရဘူးလား”

ဒေါ်နုရီ နှစ်ယောက်စလုံးကို မျက်စောင်းရွယ်မိကာ..

“ကတဲ...မပြောချင်တော့ပါဘူး”

“ပြောပါဦးကွာ...မင်းပဲ ဒီကောင်လေးပြန်လာရင်တော့ ပြောကိုပြော ရဦးမယ်ဆို၊ မင့်တူကို မိဖို့ က လင်ဗန်းဖင်ဆုပ်ရသလိုပဲနော်”

“ဟုတ်လား...ဒေါ်လေး၊ ပြောလေ၊ ကျွန်တော် ခုမြို့ထဲမှာ ရှိမှာ ပေမယ့် ပြန်လာမှာ မဟုတ် ဘူး၊ ညနေ မော်လမြိုင်ဆင်းမှာ ၊ ပြီးရင် မြဝတီ ကို ဆက်သွားမှာ ”

“မင်းက ဘာအလုပ်တွေရှုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော့်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အတွက် ရေရှည် အကျိုးပေးနိုင်မယ့်လမ်း မို့လည့်လည်း လိုက်သွားမှာ ”

ဝတ်ထားသော ဂျင်းနီဘောင်းဘီ၊ ဂျင်းဂျက်ကက်နှင့် ဆံပင်က မတို မရှည်ပဲ တစ်ခါမှ သေသေသပ်သပ်ပုံကျအောင် ဖြီးသင်ထားတာမရှိ တော့ မရှည်ပေမယ့် အမြဲတမ်းခပ်ပွပွ။

“ပြောလေ..မပြောရင်လစ်ပြီ”

“ဟဲ့..နေပါဦး”

လစ်ပြီးဆိုပြီး ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တာ တစ်ခါတည်း သံတံခါးနားရောက်သွားသဖြင့် ပျာပျာသ လဲ တားဆီးရကာ၊

“နင် ငါတို့ ကို ပိုက်ဆံလေးဘာလေး နည်းနည်းပါးပါးပေးဖို့ များ စိတ်ကူးလေးဘာလေး မရှိ ဘူးလား ညီညီ”

“မရှိဘူး”

“ဪ...ဪ”

“ကျွန်တော့်မှာ မှ အပိုအလျှံမရှိတာ”

“မင်း ဒီအရွယ်မရောက်ခင်တုန်းကတောင် မင်းအမေအတွက်ဆို

ဆေးဖိုးလေးထွက်လာ လိုက်၊ လူမမာစာလေးတွေ ဝယ်လာလိုက်”

“အခု အိမ်မှာ လူမမာရှိလို့ လား”

“ညီညီရယ်၊ လူကြီးသူမကို မသေခင် ကျွေးမွေးပြုစုရမှာ ပေါ့”

“ဟာ ဒေါ်လေးတို့ အလတ်ကြီးရှိသေးတယ်၊ မသေနိုင်ပါဘူး”

“ဟဲ့ မထနိုင်၊ မကြွနိုင် မစားသောက်နိုင်တော့မှ ဘယ်လောက်ကောင်းတာတွေကျွေးကျွေး အပိုပဲလေ”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဒေါ်လေးတို့ ကိုကိုကို ရပေါက်ရလမ်းမြင်လို့ တိုက်တွန်းနှိုးဆွလွှတ်လိုက်တာ သူပေးမှာ ပေါ့၊ ကျွန်တော့်ဆီက တစ်ပဲခြောက်ပြားကို ဘာလုပ်ဖို့ လဲ”

“အံ့မယ်..နင်က နင့်အစ်ကိုကို ငါတို့ တိုက်တွန်းလွှတ်လိုက်တယ်လို့ ထင်နေတယ်ပေါ့”

“မထင်ပါဘူး၊ သူစိတ်နဲ့ သူ ဆုံးဖြတ်သွားတာ သိသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးတို့ တိုက်တွန်း ချက်ရော မပါလို့ လား”

ဒေါ်နုရီ ယောက်ျားဖြစ်သူကိုကြည့်သည် ။ ဦးသူအောင်က ဒီစကားတွေကို မကြားသလိုပုံစံ နှင့် အိမ်ရှေ့ထွက်သွား၏ ။ ဒီတိုင်းပဲ ဒီလူ...

“မင်းတို့ တူဝရီးချင်း ဘာပြောပြောတင့်တယ်တယ်၊ ငါကပြောမှားဆိုမှားဖြစ်သွားရင် တစ်ခါ ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ သူမပါချင်ဘူးဆို လုံးဝနှုတ်ဆိတ်နေတဲ့ လူ။

“ညီညီ ခဏပြန်ထိုင်ဦး”

“ဘာလုပ်မလို့ လဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံ မပါဘူး၊ ခုလည်း သွားစရာ ရှိသေးတယ်”

“ပိုက်ဆံကိစ္စပြောဖြစ်တာက မင်းဘယ်တုန်းကမှ သိတတ်မှ မရှိခဲ့တာကို ပြောနေကျမို့ အကျင့်ပါနေတာ၊ မရဘူးဆိုတာလည်း သိတယ်၊ ပြောချင်တာ အဲဒါအဓိက မဟုတ်ဘူး ”

“ဒါဆိုပြော ထိုင်လို့ တော့မဖြစ်ဘူး”

သူကပဲ နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့်။

ဒေါ်နုရီ သူရှေ့ထိသွားပြီး မျက်နှာကိုသေချာမော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါ၏ ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ ကြက်ခြေခတ်တွေ ပေါ်နေလို့လား”

ကြက်ခြေခတ်မပေါ်ပေမယ့် မင်း အယူလွဲနေတယ် ညီညီ”

“ဟွန်း”

ဒေါ်နုရီ မျက်လုံးတွေထဲကို စိုက်ကြည့်လိုက်တာနှင့် ဒီစကားတွေ ဘယ်အရပ်က ဘယ်လေ တိုက်လို့ လွင့်လာတာလဲဆိုတာ သူသိသည် ။ ထို့ကြောင့် ဆံပင်သပ်ရင်း ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးမိလျက်၊

“ဦးမြတ်တင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အဖေမခေါ်ချင်တဲ့ ကိစ္စလား”

“အဲ့ဒီမှာ စော်ကားခြင်း ပြီးမြောက်သွားတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မမြင်ရရင် အဲဒီ မှာ တင် ပြီးမြောက်သွားမှာ မြင်နေရရင် သံသရာခရီးဆက်ဖို့ ဖြစ်ကုန်မှာ ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဒေါ်လေး၊ အခု ကိုကို အဲ့ဒီကိုရောက်သွားပြီမို့လား၊ လောဘမကြီးစမ်းပါ နဲ့ ”

“ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့ ညီညီ၊ ငါက နင့်အတွက်ပြောနေတာ”

“ကျွန်တော့်အတွက် အဖေသူဌေးကြီးတစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်ပေါက်ပေးဖို့ မလိုဘူး၊ တစ် သက်လုံး ဒီတိုင်းပဲနေလာတာ”

“နေဦး”

ဖအေအကြောင်းပြောပြီဆို စနောက်ရယ်မောရင်း ပြီးသွားတဲ့ အခါ ဘာမှ မဟုတ်သလိုနှင့် နည်းနည်းအကျယ်ချဲ့ပြောဖြစ်လာတာနှင့် ညီညီ မျက်နှာက ပုပ်သိုးသွားတတ်ပြီး...

“ခဏနေဦး...ကိုတင့်ကို မင်းအထင်လွဲနေတာ”

“မေမေ့ကို သူ အထင်လွဲတဲ့ ပုဒ်မနဲ့ ပစ်ထားခဲ့တာ တစ်သက်လုံး”

“အဲ့ဒါက အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးကြတာ”

“ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ အဲ့ဒါတွေ အယုံအကြည်မရှိဘူး၊ ယောကျ်ားတစ်ယောက်နဲ့ ပုတ်ခတ်ပြောဆိုခံခဲ့ရတဲ့ မိန်းမက တစ်သက်လုံး သားနှစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲပြီး အထီးကျန်စွာနေ ရင်း အဆုံးသတ်ခဲ့ရတယ်၊ ချစ်လွန်းလို့ အမျက်ကြီးပါတယ်ဆိုတဲ့ လူကတော့ ရွှေနဲ့ မြဂဟေ ထားပြီး တိုက်ကြီးပေါ်မှာ ”

“ဒါတော့ မပြောနဲ့ လေ၊ တစ်ခါတစ်လေ တိုက်ဆိုင်မှုတွေက တမင်ဖန်တီးထားတာတွေ ထက် ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ သူ အထင်လွဲသွားတယ်ဆိုတာလည်း ”

“မှားနေရင် အမှန်တရားရှိသေးတယ်ဆိုတာ ပြန်ရှာရမှာ ပဲ”

“သူက သူမှန်တယ် ထင်နေတာလေ”

“မှားနေပါတယ်လို့ မေမေက မပြောဘူးလား၊ ရှင်းပြဖို့ ရော မကြိုး

စားခဲ့လို့ လား”

“ဒေါ်နုရီ မဖြေရှင်းတတ်တော့ဘဲ
စိတ်ပျက်သည့်မျက်နှာကြီးဖြစ်သွား၏။

“ငါ မပြောတတ်လို့ မဟုတ်ဘူး ညီညီ၊ မင်းကလည်း ဒါဆိုဒါ၊ တယူ သန်စွဲတဲ့ သူပဲ၊ ဖအေကို သာ အပြစ်ထောက်နေတာ၊ မင်းကမှ အဖေတူ သား”

“ဟား”

“မဟားနဲ့ ၊ မင်းအဖေ ငယ်တုန်းကလည်း မင်းအတိုင်းပဲ၊ အများ နဲ့ ပြိုင်နိုင်ရမှ သူ ပြောတာမှန် နေမှ ”

ပြောနေရင်း ဒေါ်နုရီ စိတ်ပါက်လက်ပါကြီးဖြစ်သွားကာ အတိတ်ကိုပြေးမြင်မိတဲ့ အတိုင်း၊

“သူတို့ က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့လို့ ပိုပြီးသံယောဇဉ်ကြီးကြတယ်၊ ချစ်လည်း ချစ်တယ်၊ ဒါ ပေမယ့် မတည့်အတူနေပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ငြင်းခုန်ပြီး မခေါ်ဘဲနေကြရင် အကြာကြီး”

ပြောရမယ်ဆို ချိုအေးဆိုသည့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်က နယ်ကပြောင်းလာတာဖြစ် သည် ၊ အထက်တန်းကျောင်းသူအရွယ်လေးတွေမို့ ကောင်လေးနှစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေး တစ် ယောက် သုံးပွင့် ဆိုင်အတွဲလေးကို လူသိတော်တော်များ ခဲ့သေးသည် ။

မြတ်တင်သည် အစတုန်းက မြတ်တင့်ဖြစ်ကာ နောက်ကျမှ အောက်ကမြင့်ပျောက်ပြီး ဘယ်လိုဘယ်ပုံ မြတ်တင်ဖြစ်သွားခဲ့သည် ဆိုတာ မသိ

။

ဒါပေမယ့် မြတ်တင်နဲ့ ချိုအေးဆိုသည့် ခပ်တုံးတုံးနာမည်တွေနဲ့ ပတ်

သက်၍ မကျေနပ်ဖွယ် သံသယအမြူလေးတစ်မှုန်က ထိုမှ စခဲ့တာ ဖြစ်လေသည်။ ။

“ချိုအေးတဲ့ ...ဟား..ဟား...ဟား..မင်းနာမည်ကလည်း ကွာ၊ ရေခဲချောင်းစားချင်စိတ်တောင် ပေါက်သွားတယ်”

“နင် သူများကိုမစပါနဲ့ ၊ နင့်နာမည်ကရော ဘယ်လောက်လှနေလို့လဲ...မြတ်တင်တဲ့ ”

ရယ်နေသည့် မြတ်တင်ပါးစပ်က ဟိုမရောက်ဒီမရောက်ဖွင့်လျက်နှင့် အသံတော့ရပ်သွားခဲ့ ၏။ ။ ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံးတွေ ဖွေးရဲ့ မျက်နှာလေးပေါ် စူးစိုက်ကျရောက်လာကာ၊

“ငါ့နာမည်က မြတ်ထွတ်တင်နော် ဖွေး၊ အဘွားတို့ က ဒီလိုမမှဲ့ကောင်းဘူးဆိုပြီး “ထွတ်” ကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာ”

“ငါသိတယ်လေ၊ နင့်ကို သူများ နာမည်ကို မကွဲရယ်ဖို့ ပဲပြောတာ”

ဒီလိုတွေ ငြင်းကြဖြစ်ကြတာ၊ ညီမဖြစ်သူ နုရီရှေ့မှာ ပဲမို့ ခုထိမှတ်မိနေသေးတာပါ။
ကျောင်း သွားကျောင်းပြန် အတူတူသွားဖြစ်ကြတာပဲများကာ တစ်ခါတစ်လေ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း မတီးမချင်း နုရီက ဖွေးရဲ့ ဘေးမှာ ပဲ ရှိနေတတ်၏

ပြီးတော့ ကိုယ်က ငယ်သေးပေမယ့် အစ်မဖြစ်သူမှာ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း ချောချော လေးတွေရှိနေတာကို ကြိတ်ပြီးအားကျနေခဲ့တာလည်း ရှိသည်။ ။

မြတ်တင်နဲ့ ချိုအေးမှာ လုံးဝကွဲပြားသည့် စရိုက်သဘာဝ တွေနဲ့ ဖြစ်ကာ မြတ်တင်က စိတ် ဆတ် အငြင်းသန်သလောက် ချိုအေးက အေးလွန်းသည့်နေရာမှာ ရေခဲတုံးနှင့် ဖက်မွေးလာသ လား ထင်ရ၏။ ။

တစ်ယောက်က ဟောဟောခိုင်းခိုင်း၊ တစ်ယောက်က မြဲစိစိ မျိုသိပ် ခံစားတတ်သူ။

ချိုအေးက အေးဆေးတတ်တာကိုသိနေသဖြင့် တော်ရုံငြင်းခုံတတ်ကြပြီဆို ဖွေးက ချိုအေး ဘက်ကကာကွယ်သည်။ ။ ချိုအေးနဲ့ ဆို သူမက အလျှော့ပေးတတ်၏ ။

မြတ်တင်နဲ့ ဆို ဘာဖြစ်ဖြစ် ဓားထမ်း၊ တုတ်ထမ်းငြင်းမည်၊ ရန်ဖြစ်မည်၊ ပြီးရင် မခေါ်ဘဲနေ ကြတော့မည်။

မြတ်တင်က ကြာကြာမခေါ်ဘဲလည်း မနေနိုင်၊ ဒါပေမယ့် မကျေနပ်တာကို တစ်ခုပေါ်တစ်ခု ဆင့်ပြီး တေးမှတ်ထားတတ်၏ ။

ဒါပေမယ့် ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြသည် ။ လူကြီးတွေ သဘောမတူသည့် ကြားက ခိုးပြေးကြ၏ ။ ထိုအချိန်မှာ ချိုအေးက နယ်ပြန်သွားသည့်ကာလဖြစ်ကာ ပြန်ရောက်လာတာနှင့် အရင်လိုခေါ်ပြော ဆက်ဆံဖြစ်ကြရင်း...

“မယ့်ဘူး၊ အဲ့ဒီကောင် အုံ့ပုန်းမြဲစိ၊ ပါးစပ်ကမပြောဘဲ မျက်လုံးနဲ့ စကားပြောတတ်တာ သူပဲ၊ ငါ အဲ့ဒီလို ပညာတွေမတတ်ဘူး၊ မတတ်လို့ နင့်ကို ငါမစည်းရုံးနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် နင့်စိတ်ကို ငါ မပိုင်ခဲ့တာလေ”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီဓာတ်ပုံက ”

“သတိရတိုင်း အလွမ်းပြေကြည့်ဖို့ လို့ နောက်မှာ ရေးထားတာ ငါမြင်တယ်လေ၊ ငါ အကန်းမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါ ဘယ်တုန်းကပေးထားတာဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ ငါ့ရဲ့ အမှတ်တရတွေထဲမှာ ဒီအချိန်ထိ မင်း ထည့်သိမ်းထားတာက...”

“အမှတ်တမဲ့ပါ မြတ်ထွတ်ရယ်၊ နင် တစ်ခုခုပြောပြီဆို ဘာဖြစ်လို့ ဒါ

မှ ဒါ ဇွတ်တရွတ်ပြော နေရတာ လဲ”

“သိနေလို့ ပေါ့၊ ဒီကောင် အိမ်လည်ရောက်လာတိုင်း မင်းမျက်နှာကို ငါသိတယ်၊ ပြန်သွား တိုင်း မင်းစိတ်က ကိုယ်မှာ မကပ်ဘူး”

ဒီအဖြစ်တွေကို ပြောပြမိတာလည်း ရှိကာ တစ်ချို့ကိုတော့ ဒေါ်နုရီ တွေးရင်းငေးရင်း ချန်လှပ်ထားခဲ့မိ၏ ။ သူတို့ အတူနေထိုင်ကြတာလည်း သူမတို့ အိမ်မှာ မို့ လင်မယားဘာဖြစ်ကြဖြစ် ကြ တစ်အိမ်လုံးသိကြသည် ။

ဒါတွေကို ဖွေးကလည်း နာကျင်မှုတွေအဖြစ် စုပုံမှတ်သားခဲ့၏ ။

“ငါ သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ အလျှော့ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အခု ငါ့မိ ဘာ မိသားစုတွေကြောင့် အများကြီးလျှော့ထားခဲ့တာ၊ ဘယ်လောက်အနီ င်နဲ့ ပိုင်းနေနေ သူ့မှာ အားမရနိုင်ဘူး”

“ကိုချိုအေးကလည်း သူ့ကြောင့် မမတို့ အဆင်မပြေဖြစ်နေကြမှန်း သိသားနဲ့ ဝင်တာထွက် တာ ဆင်ခြင်ပါလား၊ သူ့ရဲ့ အမှတ်တမဲ့တွေကလည်း တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ ကိုတင်မရှိတဲ့ အချိန်တွေ ချည်းပဲ”

“ငါတို့ ရိုးသားတယ် အရီ၊ ချိုအေးကို ငါ့စိတ်ထဲမှာ သဘောကောင်း တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ် ယောက်အဖြစ်ထက် ဘယ်တုန်းကမှ မပိုခဲ့ဘူး..တဲ့ ”

ဒီစကားတွေကိုလည်း မမက အထပ်ထပ်ပြောနေတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကိုတင်က သံသယတွေ မပြယ်ခဲ့ဘဲ နောက်ဆုံးမှာ လင်မယားကွဲကြတဲ့ အထိ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏ ။

ကံမကောင်းချင်တော့ ကွဲကြပြီဆိုမှ ကိုယ်ဝန်ရှိနေမှန်း သိခဲ့သည် ။ ကိုတင်က သူ့ဒေါသနဲ့ သူ စွပ်စွဲပေမယ့် ပြန်တော့ရောက်လာခဲ့ပါသေးသ ည် ။

“ဒါပေမယ့် ဖွေးက နှင်ချခဲ့သည်။ ။

“နင့်ကိုယ်ဝန် မဟုတ်ဘူး ထင်ရင် ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဟုတ်တယ် ရက်တွက်ကြည့်ပါလား၊ ကလေးက ခုမှ ဗိုက်ထဲမှာ နှစ်လပဲရှိသေးတာ လေ”

ကိုတင် ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်တော့ ဖွေးက ငိုနေရင်း ဟားတိုက်ရယ်၏ ။

“ငါသည်းခံခဲ့တာ ကာလကုန်သွားပြီ၊ အခု သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့ ရာ သီလို့ မှတ်လိုက်၊ ဒီက လေးက နင့်ကလေး မဟုတ်ဘူး ”

“ဒါဆို ဘယ်သူကလေးလဲ နင့်ပါးစပ်က ပြောလိုက်စမ်းပါ”

“နင်ပဲ မျက်လုံးက စကားပြောတာမှ အမှန်တရားဆို နင် ငါ့ကိုကြည့် လိုက်၊ ငါ ဘာပြောနေ သလဲဆိုတာ”

အဖြစ်တွေက ဤသို့ရှိခဲ့တာဖြစ်သည် ။ မြတ်တင်က ထွက်သွားလို က်တာ လှည့်မကြည့်စ တမ်းပဲဖြစ်ကာ ဖွေးကလည်း အညံ့မခံ...၊

ဒေါ်နုရီက တစ်ချို့ကိုပြောပြရင်း ညီညီကိုကြည့်ကာ

“မင်းအမေ မီးဖွားရက်ရောက်တော့လည်း သူ ရောက်လာပါသေးတယ်၊ ငါတို့ ကသာမင်း အမေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ကလေးကို တခြားနေရာမှာ သွားမွေးခဲ့တာ သူတွေ့မသွားဘူးပေါ့”

“ပြောလို့ ပြီးပြီလား ဒေါ်လေး”

“ညီညီ...မင်းကို ငါ ဒီနေ့ ရုံမှာ ဘယ်ကားပြနေသလဲ သတင်းပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အရမ်း အရေးကြီးတဲ့ လွဲမှားမှုတစ်ခုကို မင်း တစ်သက်လုံး အမြင်မစောင်းသွားအောင် ပြောပြနေတာ”

“တစ်သက်လုံးလွဲတဲ့ သူက လွဲနေခဲ့တာပဲ၊ ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ တည့်မတ်ဖို့ ကြိုးစားရ မှာ ပဲ”

“လွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အချစ်ကျွန်ဖြစ်နေကြတာ၊ မမကို သူ သိပ်ချစ်တာ ငါတို့ သိတယ်၊ မမ သူ့ကိုရွံ့ပြောတာမှန်းလည်း မသိလို့ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီ လိုပြောထွက်ရက်တာကို သူ နာကြည်းနေ တာ ညီ၊ တကယ်သာ သူ့သားလို့ မထင်ရင် မင်းအစ်ကိုဆက်သွယ်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်း လက်ကမ်း ကြိုပျံ့မလား”

“သူ့မိန်းမ ကလေးမမွေးနိုင်လို့ မျိုးတုံးမှာ စိုးတာလေ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မျိုးတုံးမှာ စိုးလို့ ဆိုတာက သူ့မျိုးဆက်ကိုပဲ အလိုရှိမှာ ပေါ့၊ သူ့သွေးသား မဟုတ်ဘူး ထင်ရင်”

“တော်တော့ဒေါ်လေးရာ၊ ကျွန်တော်က ပါးစပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ခြေထောက်ဖြစ်ဖြစ် ပြောရသွားရပြီ ဆို ဘာကိုမှ အလကားမသုံးဘူး၊ ရင်းနှီးလိုက်ရပြီဆို ပြန်ရမှ ”

“ဖြစ်ရလေ”

“ဒီပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်းပြောရင်း အချိန်ကုန်မခံနိုင်ဘူး၊ လစ်ပြီ”

ဒီတိုင်းပဲ ကြည့်နေလိုက်ရကာ ပြောတာလည်း မအောင်မြင်၊ ပိုက်ဆံတောင်းတာလည်း မရ သဖြင့် ဒေါ်နုရီ စိတ်ညစ်လက်ညစ်နှင့် ခေါင်းခါနေမိ၏ ။

“ကိုသူ”

“ဟင်”

“ရှင်ကလည်း လာပါဦး...စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

ဦးသူအောင်က နောက်ဖေးကို တန်းဝင်သွားမည့် ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်လိုက်ပြီး၊

“ပြောချင်တာ ပြောလိုက်ရတယ်မို့လား၊ ပိုက်ဆံမရလိုက်တာတော့ မပြောနဲ့၊ ငါသိတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ နှစ်ခုလုံးပဲ၊ ဒီကောင်လေးကို ဘယ်လိုပြောရမှန်းကို မသိတော့ဘူး ကိုသူရယ်၊ အိမ်ကို တစ်စက်လေးမှ လည်း မခင်တွယ်ဘူး၊ ဒီဖအေကို တစ်သက်လုံးအကောင်းမမြင်တော့ရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဒီတိုင်းပဲ ထားလိုက်တော့ ခေါင်းရှုပ်တယ်”

“ထားလို့ မရဘူးလေ၊ အခု ကိုကိုက ဟိုမှ အသားကျနေပြီ၊ သူက တော့ အမွှာညီရှိတယ်ဆို တာတောင် မပြောရဘူးလို့ တားထားသတဲ့ ”

“အဲဒါကို မင်းကသွားပြောလိုက်ချင်လို့ လား၊ မလုပ်နဲ့ နော်၊ မင့်တူအကြောင်း မင်းအသိဆုံး ပဲ”

“ကိုသူရယ်”

“သူ့ရှေ့ရေအတွက် မင်းစိတ်ပူနေတာ ငါသိတယ်၊ ဖအေက တစ်ယောက်ကိုပဲ အသိအမှတ်ပြုသွားရင် ခက်ပြီဆိုပြီးတော့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟိုက မကြင်နာရတဲ့ အထဲ သူက ဂရုမစိုက်ရင် သွားပြီပေါ့”

“လုပ်သလိုမဖြစ်ရင် ဖြစ်သလိုလုပ်ရတာ ပဲ၊ အခုလည်း ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်မလာမှ တော့ ဖြစ်လာမှာ ကို လက်ခံရတော့မှာ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငါ တစ်ခုတော့ ပြောရဲတယ်၊ မင်းတူ သူ့အဖေကို မုန်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဘယ်လို”

ဦးသူအောင်က အိမ်ထဲကိုပဲ နောက်ထပ်ခြေလှမ်းပြင်ရင်း ပြုံးကာ၊

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း စဉ်းစားမကြည့်လို့ မသိတာပါ။ ကိုကို မရောက်
ရောက်အောင်သွားတာက ချမ်းသာချင်လို့ ရယ်၊ ညီညီ တစ်စက်မှ ခြေဦး
မလှည့်တာက အကြင်နာကို လိုချင်လို့ ၊ ဒါတွေ မင်းသိ ချင်မှ သိမှာ ပေါ့
ကွာ”

“အံ့မယ်”

ဒေါ်နုရီ မခံချင်ဖြစ်သွားပေမယ့်လည်း ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိ၊

ဒါက ဖြစ်နိုင်စရာရော ရှိရဲ့ လား။

x x x

အခန်း (၄)

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာ လဲ နွေးရယ်၊ ကိုယ်က အစကတည်းက ဒါကိုတွေးပြီး မချင့်မရဲ ဖြစ်နေတာ”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“ဪ...ကိုယ့်မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်လေ၊ အဲ့ဒီတော့ ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချရဆုံး မိတ်ဆွေရင်းဆိုတာလည်း နွေးတို့ ပဲရှိတာ၊ နွေးမှာ များ သားလေးတစ်ယောက်လောက် မွေးထားရင် ကောင်းမှာ ပဲလို့ တွေး နေမိတာပါ၊ သားလေးက ဘယ်သူ့သားပဲဖြစ်ဖြစ် နွေးနဲ့ ကိုမြတ်တို့ ရဲ့ ရ င်သွေး ဆိုရင် ပြီးတာပဲ”

သားကို အထင်အမြင်သေးသွားမလား စိုးရိမ်နေမိသည့်စိတ်က ဒေါ် ယဉ်ဆွေရဲ့ စကား တွေကို ကြားရမှ ပဲ ချမ်းသာသွားခဲ့သည် ။

သားက သူ့အဖေဆီရောက်လာတာ သိပ်မကြာသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် လုပ်ငန်းထဲမှာ တော် တော်အကူအညီရနေပြီ ဆွေရဲ့ ”

“ဟုတ်လား...ကောင်းတာပေါ့ နွေးရယ်”

“နွေးလည်း သားနဲ့ ဒီလိုပဲ နွေးနွေးထွေးထွေး နေချင်သေးတာ၊ ဒါပေ မယ့် ကိုယ့်ကျန်းမာရေး က မကောင်းတော့ မိဘဝတ္တရားရှိတဲ့ အတိုင်း သူ့အိမ်ထောင်ရေးလေးကို စီစဉ်ပေးခဲ့ချင်တယ်”

“ပြောတော့မယ် နွေးရယ်၊ နွေး ခုမှ လေးဆယ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာ၊
ပြီးတော့ ချူချာတဲ့ လူ တွေက အသက်ရှည်တယ် နွေးရဲ့ ၊ ကျန်းမာရေး
ကောင်းပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေက တစ်ခါဖြစ်တစ်ခါ ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ဖြစ်တတ်ကြတာပါ”

“ဒါပေမယ့်လည်း ရောဂါသည် လိုဖြစ်နေတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိ
တ်ချမထားနိုင်တော့ဘူး ဆွေရယ်”

သားနဲ့ သူ့အဖေနဲ့ က ပြေလည်ကြတာမဟုတ်ပေ၊ တစ်ယောက်သ
ဘောတစ်ယောက် နား မလည်ကြခင်မှာ ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွား
ခဲ့လျှင် ကြိုးမမြဲသေးဘဲ လွတ်ကျသည့် ပုတီးကုံး လို ဖြစ်သွားနိုင်သည် ။

သူမရင်ထဲမှာ ဒီကလေးနဲ့ အစ်ကိုကို နွေးထွေးချစ်ခင်စေချင်သည် ။
သူမကိုယ်တိုင်က မိခင် တစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ယုယချင်သည် ။ ပြီး
တော့ သားကလည်း ကိုယ့်အပေါ်မှာ ယုံကြည်လေးစား စိတ်ဖြင့် ခင်တွ
ယ်တာမျိုးကို လိုချင်၏ ။

“နွေး နေကောင်းရဲ့ လားဟင်၊ သက်တောင့်သက်သာ မရှိရင် သွား
နားလေ”

“မနားခိုင်းနဲ့ မဆွေ၊ သူ အဲ့ဒီသားအတွက်ဆို ထိုင်ရာမထတမ်းနေရမှ
နေထိုင်ကောင်းတာ”

“ဟော့...အဟွန်း”

ဦးမြတ်တင်က ရေမိုးချိုးပြီးစ ဝင်းကြည်နေသည့် မျက်နှာနှင့်
ဒေါ်နွေးနွေးဘေးမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်ကာ

“အခု မင့်သားကိစ္စ ပြီးမြောက်သွားပြီမို့လား၊ သွားနာလေ”

“နွေး နေကောင်းနေပါပြီ အစ်ကိုရယ်၊ သက်သာတုန်းလေး ထူထူ

ထောင်ထောင်မနေရရင် ဘယ်သူက အိပ်ရာထဲမှာ ချည်း နေနိုင်မှာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကိုတင်ရယ်၊ ကဲပါ၊ တစ်ယောက်ကစိုးရိမ်၊ တစ်ယောက်က နားမထောင်နဲ့ စကားတော့ ထမများကြနဲ့ နော်”

ဒေါ်ယဉ်ဆွေက ရယ်နေရင်း နောက်နေသေးသည် ။ တကယ်တမ်းတော့ ဒေါ်နွေးနွေးမျက် ဝန်းတွေထဲမှ ဦးမြတ်တင်ပြောချလိုက်သည့် စကားတွေကြောင့် စိတ်မကောင်းခြင်းတွေ ဖြစ်နေခဲ့လျက်

“အစ်ကို ထမင်းမစားရသေးဘူးမို့လား”

“ထမင်းမစားတာ ဘာအရေးကြီးလဲကွ၊ ဒီမှာ ဧည့်သည် ကိုထားပြီး ကိုယ်က ထမင်းစားခန်း ထဲ ဝင်နေရမလား”

ဦးမြတ်တင်ကလည်း နားလည်နေခဲ့သည် ။ ကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောနေကျအတိုင်း ဝင် ပြောလိုက်မှာ ကို ဇနီးဖြစ်သူ စိုးရိမ်နေမှန်း။

“ကဲပါ ဆွေလည်း ပြန်တော့မှာ ပါ၊ နောက်ဆို ဆွေမျိုးတွေဖြစ်တော့မှာ မသိတဲ့ တစ်မိန်းတွေ မဟုတ်ဘူး ဧည့်ခံမနေနဲ့ ”

ရယ်ရယ်မောမောပြောရင်း အိတ်ထဲကနေ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံ နှိုက်လိုက်ကာ

“ဒီမှာ သမီးဓာတ်ပုံလေး ယူထားလိုက်ပါဦး၊ သားက သမီးကို မြင်ဖူးမှာ မဟုတ်တော့ ကြိုသိ ထားရအောင်ပေါ့”

“ဓာတ်ပုံ၊ အဲ...ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ သား ဓာတ်ပုံကတော့”

“မပူနဲ့ နွေးရေ၊ သားကို သမီးက ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ မြင်ဖူးပြီးသား

”

“ဟုတ်လား ကောင်းလိုက်တာ ဘယ်တုန်းကများ လဲ”

“မနေ့ကမှ ပါ၊ဆွေနဲ့ သမီးတို့ ကိုမြတ်တို့ ကုမ္ပဏီရှေ့နားက မုန့်ဆိုင် မှာ မုန့်စားနေကြတာလေ၊ သူတို့ သားအဖ ထွက်လာကြတာမြင်လို့ ၊ ဒါ ကလေးကတော့ ကိုမြတ်သားပဲဆိုပြီး သမီးကိုတစ်ခါ တည်း ပြထားလို က်တာ”

“ဟုတ်လား လူတွေဘာတွေ မှားပါဦးမယ်”

“မမှားနိုင်ပါဘူး နွေးရယ်၊ မဟာနဖူးထောင့်လေးတွေပေါ်ပြီး နှာတံ ကိုစင်းနေတာပဲ၊ အတူတူ ယှဉ်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သားအဖမှန်း ဒီလော က်သိသာနေတာကို”

ဒေါ်နွေးနွေး မျက်နှာပြုံးသွားကာ ဦးမြတ်တင်ကတော့ မျက်နှာပျက် လေသည် ။ ခင်ပွန်းဖြစ် သူကို မသိမသာအကဲခတ်မိရင်း ဒေါ်နွေးနွေး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ သွေးသားဆိုတာ တစ်နေရာမှာ တော့ ဇာတိပြနေ တာပဲ၊ သားကို နွေးက အစောကြီးကတည်းက ခေါ်ချင်ခဲ့တာ၊ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိလိုက်ကတည်းက မိသားစုအသိုက် အမြဲလေး တစ်ခုကိုတော့ ဆုံးရှုံးမခံနိုင်တာလေ နော်”

“ဟုတ်တယ်ပေါ့၊ နွေးရယ်၊ နွေးကိုက စိတ်ထားကောင်းပြီး လင်သား ဖြစ်သူအပေါ်မှာ လည်း ချစ်တတ်လွန်းတာပါ၊ ကိုယ်က မမွေးနိုင်ပေမယ့် လင်ပါသားကို မလိုလားတဲ့ မိထွေးတွေချည်းပဲ တွေ့ခဲ့ဖူးတာ နွေးက တော့ တကယ်ရှားတယ်”

ဦးမြတ်တင် မျက်နှာပူရပြန်၏ ။ ဒီဇနီသည် ဟာ သူ့အပေါ်မှာ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိ သည်း ခံချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရှာသူပါ။

ဒါပေမယ့်

“ကဲ...သားရေးသမီးရေး ပြေလည်ပြီဆိုတော့ စေ့စပ်ဖို့ လက်ထပ်ဖို့ တွေ့ပြီး စိတ်ကူးယဉ် လိုက်ဦးမယ်၊ အိမ်မှာ လည်း ဘကြီးလုပ်တဲ့ သူက သူတူမနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် သူသိရမှ ၊ သူ့ကို မတိုင်ပင်ဘဲ ကျော်လုပ်ရင် နည်းနည်းမှ ကို မကြိုက်တာ”

နှုတ်ဆက်ပြီး ထပြန်သွား၏ ။ ဒေါ်ယဉ်ဆွေက ခင်ပွန်းသည် မရှိ တော့ပေ၊ သမီးလေးတစ်ယောက်ကို အစ်ကိုကြီးလက်ထဲမှာ ထားပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလေးတွေကို အလျင်မပြတ်အောင် တစ်ယောက်တည်း ကြိုးစားနေရတဲ့ သူ ဖြစ်သည် ။

ပြောရမယ်ဆို သူမတို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဆိုတာလည်း ဘာမှ သိပ်ရှိ လှတာမဟုတ်ပေ၊ ဒါပေမယ့် ရိုးသားကြိုးစားကြသည့်ဂုဏ်ရှိသည် ။ ပြီးတော့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်မှာ မကောင်းသည့် သတင်းအနှံ့မျိုးလည်း မကြားခဲ့ ရပေ။

သူမရဲ့ သမီးလေးကို ဒေါ်နွေးနွေး ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ခဲ့တာဖြစ်ကာ ဦးမြတ်တင်ကလည်း မကန့်ကွက်ခဲ့ပေ။

“ဒီကောင်လေးကိစ္စ မင်းက ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ကြိုးစားနေတာပဲ၊ မင်းလုပ်နေတော့ ငါလည်း သက်သာတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းမှာ မိထွေးဆိုတဲ့ ပြစ်ချက်ရှိနေတယ် နွေး သားက ကိုယ်သားပေ မယ့် မင်းလိုမအေမျိုးကို စော်ကားပြောဆိုလာရင် ကိုယ် သည်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဒေါ်ယဉ်ဆွေပြန်သွားသည် နှင့် စကားသံထွက်လာတော့ ဒေါ်နွေးနွေးက လှည့်ကြည့်သည် ။

“အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုထင်ရတာ လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကိုယ်ပြောရင် အစကပြန်ဆွဲထုတ်နေရလိမ့်

မယ် နွေး၊ ပြန်ပြောချင် စရာလည်း မရှိဘူး၊ ပြောဖို့ လည်း စိတ်ကူးမရှိဘူး၊ လိုရင်းကိုပြောရရင် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဒီလိုရှိနေသလို သူ့ရင်ထဲမှာ လည်း ရှိနေနိုင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုတာက”

“ကိုယ် သူ့ကို ဒီအရွယ်ထိ တစ်ချက်မှ ပြန်ကြည့်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဒါကတော့ အစ်ကိုရယ်”

“ မဟုတ်ဘူး နွေး၊ အထူးသဖြင့် သားဖြစ်နေလို့ ပိုဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူ့ဘက်က ကိုယ့်အပေါ်မှာ အနာခံရှိနေမှာ ပဲ”

“သားပုံစံက အစ်ကိုကို အံ့ဖွဲ့မှုတွေနဲ့ ဆက်ဆံနေတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါကို နွေး အကဲ ခတ်မိတယ်”

“ဒါဆိုလည်း သူ့အဖေက ချမ်းသာနေလို့ မှီခိုချင်တာကြောင့်ပဲ”

ဖြစ်ရလေ၊

အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ အထင်မကြီးတတ်တာလဲ၊ ပြောရလျှင် အထင်မ ကြီးတာထက်တောင် ပိုနေပါပြီ။

နေရာတကာမှာ မျှတတွေးခေါ်မှု ရှိခဲ့ပေမယ့် သူကဒါဆို ဒါ၊ ဒီတိုင်း သတ်မှတ်ပြီးရင် ဟိုလိုပါ လို့ ဘယ်လိုပြောပြော မရတော့ပေ။

အထူးသဖြင့် ကွဲကွာခဲ့ကြသည် ဆိုသော ဖြူဖြူဖွေးတို့ မိသားစုနှင့်ပတ်သက်သမျှ ဘာတစ်ခု မှ အကောင်းမမြင်။

ကျန်ခဲ့ကြသည့် ကလေးဆိုသည့်အပေါ်မှာ လည်း ဥပေက္ခာနဲ့ အကြင်နာရဲ့ ကြားကမ္ဘာမှာ အတော်ပင် စိမ်းကားပြတ်တောက်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏ ။

“မင်းကငါ့ကို ဘာကြည့်တာလဲ၊ လက်သည်းဆိတ်ရင် လက်ထိပ်နာ

တယ်ဆိုတာ မင်းကြား ဖူးမှာ ပါ။ အခု သိပ်တော့မဆိုင်ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲ မှာ အဖေဆိုတာကို တမ်းတတတ်ခဲ့ရင် ဒီအဖေ ရက်စက်လှချေလားဆို တဲ့ အတွေး ရှိကိုရှိရမယ်”

“ဒီလိုစိတ်မွေးလို့ မရလောက်အောင် သူ့အဖေရဲ့ မေတ္တာကို ငတ်မွတ် တမ်းတနေခဲ့တာ မဖြစ် နိုင်ဘူးလား အစ်ကို”

“ဟွန်း”

ဦးမြတ်တင်ရဲ့ မဲ့ပြုံးက သဘောမကျသည့်စကားကို ခန့် လိုက်သည့် လှောင်ပြုံးဖြစ်သည် ။ ဒေါ်နွေးနွေး စိတ်မသက်မသာစွာ သက်ပြင်းချမိ ၏ ။

“ဘာလဲအစ်ကို၊ ကလေးကို ယောက်ျားမာနမရှိလို့ လို့ ခေါင်းစဉ်တပ် ချင်တာလား”

“မင်းတောင် တွေးမိသေးတာပဲ၊ ဒါ မဖြစ်နိုင်စရာ ဘာရှိလို့ လဲ”

“ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် သား ဒီလိုစိတ်မျိုး မရှိဘူးအစ်ကို၊ ဖအေကိုချစ်လို့ တောကနေလိုက် လာပြီး လက်ရှိညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ၊ မိထွေးတွေနဲ့ ပ်စက်သမျှ ခံရတာ တွေ၊ ဒီလိုဒုက္ခတွေခံပြီး ကပ်တွယ် နေကြတဲ့ က လေးတွေရော မရှိကြလို့ လား”

“ဘယ်မှာ လဲ ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ လား”

“အစ်ကိုရယ်၊ ကိုကိုက အစ်ကိုသားလေးပါ၊ တင်ကိုကိုဆိုတာ နွေးက မွေးထားတာမဟုတ်ပါ ဘူး..”

“မင်းလိုမိန်းမမို့လို့ လဲ ငါ့ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အတိုင်း ပြောပြနေတာ နွေး၊ ပြီးတော့ မင်းကိုပုတ်ခတ် စော်ကားသွားမှာ မလိုချင်ဘူး”

“စော်ကားမယ်ဆိုလည်း စော်ကားပါစေ၊ သားသမီးကို မငြိုငြင်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ အခု နွေးက မိထွေးဖြစ်ပြီး သားကို ကိုယ့်သားလေးလို ပြုစု စောင့်ရှောက်ခွင့်ရချင်နေတာလေ၊ မိထွေးနဲ့ တောင် မတူဘူးလို့ အစ်ကို ခံစားမိနေတယ်မို့လား၊ သားကိုလည်း အစ်ကို နားလည်ပေးရမှာ ပေါ့၊ အရာရာ ဟာ ဖြစ်စဉ်တွေအတိုင်း ရှိနေမှာ မဟုတ်သလို ကိုယ်က ဒီလို မျှော်လင့်နေပေမယ့်လည်း ဒီတိုင်း ဖြစ် လာချင်မှ လာမှာ ”

ဒေါ်နွေးနွေးက ပြောနေရင်း စိတ်လိုက်မာန်ပါဖြစ်လာကာ ဦးမြတ်တင်ဘက်ကို ကိုယ်လေး တစ်ခြမ်းလှည့်လာ၏ ။ ကျောလောက်ထိရှည်သည့်ဆံပင်က နဂိုကောက်မို့ ဒီတိုင်း ကလစ်နဲ့ စုညှပ် ထားလိုက်တာနှင့် ခပ်ပွပွ သေသေသပ်သပ်လေး ဖြစ်နေတတ်သည် ။

ပြီးတော့ ဒေါ်နွေးနွေးက အသားလတ်ရုံပဲရှိကာ မျက်နှာလည်း လိုတာထက် နည်းနည်းပို ရှည်သည် ။ နှုတ်ခမ်းသားတွေကလည်း ခပ်ပြည့်ပြည့်ပင်။

အရပ်လေး မနိမ့်မမြင့်နှင့် သူမလည်း ဒီအချိန်ထိ ကြည့်ကောင်းရှုကောင်းရှိနေဆဲဖြစ်သည် ။ သူမမာပုံလေးသာ ဖြစ်မနေလျှင်တော့ လှနေတုန်းပဲလို့ ပြောရမည်သာ။

ဦးမြတ်တင်က စိုက်ကြည့်နေသလို ဒေါ်နွေးနွေးကလည်း သူ့ကို နားလည်ရခက်သည့် မျက် ဝန်းတို့ နှင့် ကြည့်၍

“သားအပေါ်မှာ အစ်ကို ဘာကြောင့်ပဲ မကျေနပ်တာရှိရှိ အဲ့ဒါ အချစ်ကြောင့်လို့ ပဲ နွေးက သတ်မှတ်တယ်”

“ဘယ်လို”

“အစ်ကို့သားကို အစ်ကိုချစ်တယ်၊ ချစ်လို့ သာ သားက ငါ့ကိုချစ်နေရဲ့

လားလို့ တွေးမိပြီး မုန်းနေမှာ ကို စိုးရိမ်နေတာ”

“ကိုယ် ဟန်ဆောင်နေတာလို့ မင်းထင်တယ်ပေါ့”

“ မဟုတ်ဘူးအစ်ကိုစိတ်ကို အစ်ကိုနားလည်ဖို့ မကြိုးစားတာ၊ သားကို ကိုယ့်သားမှန်း လက်ခံလို့ ဒီထိ...”

“မင်းခေါ်လာခဲ့တာ နွေး၊ သူတို့ ဘယ်မှာ ရှိနေသလဲ မင်းပဲစုံစမ်းခဲ့တာ”

“နွေးက အစ်ကိုအတွက် သားသမီးရတနာ မွေးမပေးနိုင်တော့ဘူးလေ”

“အဲဒီ တော့ ကမ္ဘာပြိုသွားနိုင်သလား”

“ပြိုသွားနိုင်တာပေါ့ အစ်ကို၊ စကြဝဠာကမ္ဘာ မပြိုနိုင်ပေမယ့် မိမိရဲ့ ကမ္ဘာလေး သဲအိမ်လေး လို ပြိုကျပျောက်ရှသွားနိုင်တယ်၊ သတ္တဝါတိုင်း ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကမ္ဘာလေးတွေမှာ ပျော်မွေ့ ကြတာ၊ နွေးတို့ မှာ တော့ ကိုယ့်ကမ္ဘာကိုတောင် လှပသာယာအောင် မဖန်တီးနိုင်ကြဘူး၊ အဲဒါ နွေး မှာ ပဲ အပြစ်ရှိခဲ့တာ”

“မင်း အဲဒါတွေ ဘာဖြစ်လို့ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ဖော်ထုတ်နေရတာလဲ”

“အစ်ကိုနဲ့ သားနဲ့ မပြေလည်သရွေ့ အေးဆေးငြိမ်းချမ်းတဲ့ ဘဝကို မရနိုင်ဘူး၊ အဲဒီ ထဲမှာ သွေးမတော်ဘဲ ချစ်နေရတဲ့ နွေးရဲ့ ဘဝကို အစ်ကို စာနာကြည့်ပါဦး”

“မင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကိုယ်လေးစားတယ် နွေး၊ ဒါပေမယ့် မင်းလုပ်ရပ်တွေအတွက်တော့ ကျေးဇူးမတင်ဘူး၊ ဖြစ်လာတာ၊ မလာတာကြောင့်လည်း မင်းကိုအပြစ်တင်ဖို့ မရှိဘူး၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲ မှာ အတိတ်ကို နည်းန

ညင်းမှ ကို လှည့်မကြည့်ချင်တော့တာ၊ အဲဒါကြောင့် ဒါကိုမင်းသွားပြီး တူးဖော် ထုတ်လာတာ ကိုယ် ဘဝင်မကျခဲ့ဘူး”

“အတိတ်ကို လှည့်မကြည့်ချင်တော့ပေမယ့် လှည့်ကြည့်ရမှန်း သိလာတဲ့ အခါ ဒီကလေးကို ဘယ်လိုမှ နွေးထွေးခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို”

“ဒါဆိုကိုယ်က”

“ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ မပြောနဲ့ အစ်ကို၊ အစ်ကိုဂရုမစိုက်ရမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလာတဲ့ နေ့မှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုမှ ...”

“နွေး...”

ဒေါ်နွေးနွေး ဦးမြတ်တင်ရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ်မှာ ခေါင်းလေးတင်လိုက်ပြီး မျက်ရည်စတွေကို မျက်ဝန်းတို့ မှိတ်ပစ်၍ ပြိုစေခဲ့၏ ။

ဒီကောင်လေးအပေါ်မှာ ကိုယ့်သားလေးလို ဂရုမစိုက်ကြင်နာခဲ့တာ၊ သူမရင်ထဲမှာ ဟန် ဆောင်ခြင်း အလျဉ်းကင်းခဲ့ပါသည် ။

x x x